

לתענית חזרת: שיגא 054-6868199

זמני ת"א:

פניסת השבת: 19:30

יציאת השבת: 20:32

ר"ת: 21:03

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_walla.co.il

בס"ד עלון מס' 151 לשבת 5.7.2014 – תשע"ד תמוז ז'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

בְּלֶכָה

בדרך שהאדם רוצה לילך – בא מוליכים אותו...

חז"ל בגמ' (מכות י ע"ב) למדו מפרשתינו כלל בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו. ודבר זה נלמד מהפסוקים בתחילה נאמר לבלעם "לא תלך עמהם" ואחר כך כתוב "קום לך אתם". הרי חדשו לנו חז"ל שמהשמים "מוליכין אותו" לא רק שנתנו לו רשות ללכת, אלא גם מהשמים עוזרים לו להגשים את דרכו. ומסביר המהרש"א אותן המלאכים הנבראים מאותו רצון ומחשבה שבו. וזו הראיה מהתורה דכתיב לא תלך עמהם שא"ל הקב"ה כן וכתיב קום לך אתם וגו' שרצונו ודעתו הרעה לילך אתם הביא ששלח לו הקב"ה מלאך כרצונו ומחשבתו שא"ל קום לך אתם. ובמדרש הנחומא (פרשת שמיני) מביא מעשה באחד שהיה מוכר כל כלי ביתו ושותה בהם, אמרו בניו זה אינו מניח לנו כלום, וקצו ממנו כי טוב מותו מחייו כי הוא שכור כל ימיו, הוציאוהו והניחוהו בבית הקברות במערה חוץ לעיר. עברו מוכרי יין ושמעו בעיר קול הומיה והוצרכו להניח את משאם בתוך המערה, ויקץ מיינו וימצא נודות יין ויקח מהם וישתה וישן, והניחוהו בפיו ואחר שלושה ימים עברו עליו ומצאוהו ישן ונוד היין נמצא בפיו. אמרו אחר שגם כאן עושה כך, מה לנו לעשות? וקבלו על עצמם כל אחד להשקות את האב יום אחד. ע"כ. נמצא שזה האדם השכור בחר לו דרך של פטור מכל המצוות שהרי השיכור פטור ממצוות שהרי אין בו דעת. וכיון שבחר לו דרך זו, גם כשאר הנחוהו במקום שלא מצוי שם יין, מהשמים הוליכו לו את היין לתוך הפה ממש. וכך גם בניו הגיעו למסקנה זו. וזה ממש בדרך שרוצה לילך בה מוליכין אותו. עוד אנחנו רואים את שמירתו של הקב"ה על עמו לבלתי יתן לעמים אפשרות להזיק. וכפי שאומר הנביא "עמי זכור נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור מן השיטים ועד הגלגל למען דעת צדקות ה'" ופרשו חז"ל שכל אותם ימים שהיה בלעם באזור של העם וניסה לקללם, הקב"ה לא כעס. כדי שאותו רשע לא יצליח להכניס שום קללה בזמן הכעס. ובאמת עבור מה זכו עם ישראל שהקב"ה יוליך אותם בדרך כה מיוחדת. ודבר זה מתבאר גם כן מהפרשה שהרי אנו רואים את מעלתם של עם ישראל וכפי שבלעם משבח אותם. "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא" ומפרש רש"י שהם זריזים למצוות. ובהמשך "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל". שאין פתחיהם מכוונים זה כנגד זה. הרי מעלת הצניעות. ובמדרש מבאר עוד "מה טובו אהליך יעקב" זה אוהל מועד שבמדבר ושבשילה ובנוב וגבע. שמקריבין בהם קרבנות. הרי מעלת השלום והאחדות שיש בעם. ונראה שזה הקשר בין הדברים כלומר דוקא בגלל מעלותיהם של ישראל לכן הם זוכים לשמירה מיוחדת של הקב"ה. בספר תפארת תורה מסביר הגאון ר' שמשון דוד פינקוס זצ"ל בלעם ניסה לעבוד עם שני דברים. א, קללות בזמן כעס. ב, להטיל בהם עין הרע. ב' דברים אלו יחד הם באים עם מידת הדין, אבל כאשר מידת הדין נסתלקה באותם ימים לא יכל בלעם להצליח במזימתו. מזה נלמד שרק כאשר נדבק במעלותיהם של ישראל, אזי משמים יסיעו בידנו להמשיך ולקיים אותם ובוזה נסיר מעלינו את מידת הדין ונזכה לשלום. (הרב משה דיין)

את אשר תברך מברך (כבו,)

מסופר על הגר"א מוילנא זצ"ל, שבאחד ממסעותיו נכנס למלון והיה שם יהודי כופר ולקח יין לשתות לפני הגר"א. אמר לו רבינו: "ברך!" השיב לו היהודי הכופר: "מה תועלת יש בברכה זו, הרי כבר פרקתי מעלי עול התורה והמצוות ואני כופר בכל התורה כולה?" ענה לו הגר"א: "אף כי פרק מעליו התורה יתבעו אותך בשמים אף על עבירה הקלה ביותר ויקבל עונש אף על אכילתו בלא ברכה ואם יברך, יקבל שכר על זה. ושמע בקולו ובירך ועי"ז חזר בתשובה ('אוצרות התורה'). מעשה זה ממחיש לנו את עצת יצר הרע, שאחרי שאדם נופל באיזו עבירה, אומר לו, מה לך עכשיו ולעשות איזה מצוה או לעסוק בתורה, הרי לכלכת את נשמתך, ואין אתה ראוי להיכנס שוב לכנפי הקדושה.. ונמשיל זאת במשל לבגד שאדם הכי אוהב.. שכאשר נהיה כתם ולכלוך על הבגד, מה אנו עושים? שוטפים עם מים, ומשפשפים עם סבון כדי להוריד את הכלוך, ולא נוותר על הבגד בקלות, והנמשל הוא שהבגד הוא הנשמה הקדושה שלנו, שלא משנה איזה עבירות אדם עשה, אין דבר העומד בפני התשובה. הסבון והמים זה התורה והמצוות, שדרכם אנו חוזרים לטהרה ולקדושה.

פי ידעתי את אשר הברך (כבו)

יש להבין – שאל הצדיק רבי שמחה בונים מפשיסחא – הרי כל כוחו של בלעם היה אך ורק לקלל, כי ידע לכוון את הרגע שבו הקב"ה כועס, אולם מניין שאב הרשע הזה כח גם לברך? אלא – תירץ הרבי – ניתן להבין זאת עפ"י משל: קבוצת אנשים יצאה פעם ליער עבות כדי לצוד חיות ובתוכם היה נוכל אחד רמאי ובעל גאווה. ראה הנוכל כי מרחוק עומד שועל ליד הנחל ושותה מים. ניגש האיש אל מקום שגדלים בו קני סוף ושם כרת לעצמו קנה אחד איתו ניגש אל חבריו ושאל: האם אתם מאמינים כי עם הקנה הזה אשר בידי יכול אני להרוג את השועל הזה? דבר כזה לא יתכן – צחקו האנשים – מי שמע על קנה סוף שיכול להרוג שועל?.. אין הדבר מתקבל על הדעת! אם תתנו לי מאה דינרי זהב – אמר הנוכל – אראה לכם כי אני מסוגל לדבר הזה. הסכימו חבריו לתת לו מאה דינרים אם יצליח לצוד ולהרוג את השועל בקנה שבידו. כיוון הנוכל את קנה הסוף ועשה עצמו כמכוון אל המטרה, וברגע הנכון השמיע קול הדומה ליריה ובו ברגע נפל השועל ומת.. חבריו שעמדו על ידו התפעלו מאוד ממעשה זה והתחילו באמת ובתמים להאמין בו שהוא בעל תכונות מיוחדות המסוגל עם קנה רצוף להרוג שועל מרחוק. אבל הם לא ראו, כי מן הצד השני של היער עמדו ציידים אחרים ובידם רובים אמיתיים והם המה אשר כיונו וירו בשועל והמיתוהו.. רק הנוכל הערום הזה, שהייתה לו ראייה רחוקה מאוד, ראה אותם מתכווננים ומתכוונים לצוד את השועל, וכאשר ראה שהשועל נמצא כבר על הכוונת של הציידים נתן הוא את הצעקה כאילו הוא יורה ברובה אמיתי. כן הוא גם הנמשל – סיום הרבי – בלעם הרשע היה איצטגנין גדול היודע מה יקרה עם איש פלוני בעתיד, וכאשר היה רואה באיצטגנותו שאיש זה או אחר מזלו עומד להאיר לו, בא אליו ואמר לו: "אם ברצונך שאברך אותך שתהיה עשיר גדול שקול לידי סכום כסף נכבד ותהיה בטוח שברכתי תתקיים וכאשר ראו הגויים ש"ברכתו" מתקיימת, הוציאו עליו שם: "אשר תבורך מבורך". אבל באמת ברכת בלעם הייתה ריקה מכל תוכן, ולא היה לו שום כח לברך מעצמו...

(מתוך עלון 'אהלה של תורה גיליון' 241)

וילכו זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם (כבו)

בספר 'פנינים משלחן הגר"א' (דף רעו), מובא מעשה: אודות פלוני שהגיע לחצר בית הכנסת הגדול שבוילנא, והראה מופתים נפלאים, וגילה סודות ועתידות בפני כל, כאשר באו לספר זאת לגאון מוילנא, הוא הורה להם לבדוק אם בשעת מעשה, אותו פלוני אוהו בידו חפץ כל שהוא, לאחר שבדקו הודיעו לו כי אכן הוא תופס בידו מקל, ציזה עליהם הגר"א ליטול זאת ממנו, ותיכף ומיד סר כוחו מעליו ופסק מנפלאותיו. הגר"א הסביר להם, כי כל מעשיו ועניינו של אותו אדם כשפים הם, שכן כך פועלים הקוסמים את קסמיהם, בנקיטת חפץ כלשהו בידם, כמו שנאמר אצל זקני מדין וקסמים בידם.

ונספר כאן באותו ענין, שהגיעו פעם להרה"ק הדברי יואל מסאטמר זיע"א, ואמרו לו שיש אדם הצופה מסוף העולם ועד סופו... שאל הרבי, האם הוא תלמיד חכם? ומשהשיבו לו בשלילה, אמר להם שלא יתכן שהוא צופה מסוף העולם ועד סופו... והביא ראייה לכך מהגמרא (נדה ל, ב) "שבשעה שהעובר במעי אימו בא מלאך ומלמדו תורה, והוא גם צופה מסוף העולם ועד סופו, וכשעוקר לצאת, בא מלאך ומשכח תלמודו". וקשה, מדוע לא נאמר גם שהמלאך מפסיק ממנו את כוח הראייה מסוף העולם ועד סופו? שמע מינה, המשך הרבי ואמר: שאם הוא משכח תלמודו, בהכרח מפסיק גם לצפות למרחוק.

ויחר אף אלהים פי הולף הוא (כבו)

מובא בספר "הצדיק רבי שלמה": הגמרא במסכת ברכות (ז, א) מספרת: על צדוקי אחד, שכנו של רבי יהושע בן לוי, שהיה מציק לו מאד, ורבי יהושע בן לוי רצה להפטר ממנו. ישנו רגע מסוים ביום, לפנות בוקר, שבו יש חרון אף בעולם, ורצה רבי יהושע בן לוי להיות ער באותו רגע כדי שיוכל לקלל את אותו צדוקי, ולבטח קללתו תתקיים. ואימתי חל רגע זה? יש דרך לדעת זאת: כשכרבותו של תרנגול לבנה לגמרי. נטל רבי יהושע בן לוי תרנגול והמתין לרגע המדויק. כשהגיע הרגע – נרדם. הבין ריב"ל שמן השמים כוונתו שלא תתמלא בקשתו. בלעם שרצה לקלל את ישראל, רצה לכוון את הרגע שבו הקב"ה כועס. מה עשה? לקח תרנגול וחיכה לרגע המתאים, אלא שראה שהוא מתחיל לנמנם, וכדי שלא להירדם החל ללכת הלוך ושוב. זהו שנאמר: "ויחר אף אלהים פי הולף הוא" – היה עליו כעס משמים על שהתעקש שלא להירדם ולכוון את קללתו לרגע כעסו של הקב"ה.

על מה הפית את אתנף (כב, לב)

"אמנם מאמרם 'צער בעלי חיים דאורייתא' מאומרו על מה הפית את אתנף" (מורה נבוכים להרמב"ם ח"ג פי"ז) והתמיהה כפולה: משמע שדרש הרמב"ם מפסוק זה שצער בעלי חיים מדאורייתא, בעוד שבהלכות רוצח פי"ג משמע שסובר הרמב"ם שאיסור צער בעלי חיים הוא מדרבנן. ומאיך תמוה, מדוע לא הביא הרמב"ם במורה נבוכים את הפרשה של פריקה וטעינה (עיי' ב"מ ל"ב: ל"ג), שממנה דנה הגמרא האם צער בעלי חיים מדאורייתא או מדרבנן. ואולי סבר הרמב"ם שיש הבדל בין לצער את הבהמה בידיים, שאז האיסור הוא מדאורייתא, לבין צער הבא ממילא. לכן במו"נ הביא הרמב"ם ראייה מפרשת בלעם שהיכה את אתונו, שיש איסור תורה לצער את בהמתו בידיים. אבל בפריקה וטעינה שהצער בא ממילא, פסק הרמב"ם שהאיסור הוא רק מדרבנן. (רבי יעקב קמנצקי זצוק"ל).

וישא בלעם את עיניו וירא את ישראל שכן לשבטיו ויהי עליו רוח אלהים (כד, ב)

פירש רש"י "וישא בלעם את עיניו" – ביקש להכניס בהם עין רעה וכו'. "שכן לשבטיו" – ראה כל שבט ושבט שוכן לעצמו ואינן מעורבין, ראה שאין פתחיהן מכוונים זה כנגד זה. "ויהי עליו רוח אלהים" – פירש בזוהר הקדוש (ח"ג רב, ב) "עליו" – על ישראל שרתה השכינה, שלא יוכל לקללם. מבאר ה"מאור ושמש" בדרך הפשט שזה מדה כנגד מדה, לפי שהם שמרו את עצמם שלא להסתכל כל אחד בפתחו של חבירו לראות בעסקיו כדי שלא יכניס בו עין הרע, לכן מדה כנגד מדה הגן עליהם השי"ת ברחמיו לבל ישלוט בהם גם כן עין הרע מבלעם הרשע ימח שמו. (יגדיל תורה).

איך הוא מעוז?

אנחנו עומדים ומשתוממים איך יתכן שבלעם משתמש עם נבואה שקיבל מה' לקלל את... עם ישראל שה' הוציא ממצרים? הסבא מנובהרדוק זיע"א היה מסביר את בלעם כך: היה פעם שמש נאמן שניקה את בית המדרש בשעת לילה מאוחרת לאחר חצות. והנה, לפתע, הבחין כי הגנב של העיר נכנס בשקט לבית הכנסת. הגנב לא הבחין בו. השמש התכופף מיד מתחת אחד השולחנות להביט בעקבותיו ולתפוס אותו בגנבתו "על חם", אחת ולתמיד!... ואז רואה השמש, והנה הגנב נגש לארון הקודש, מנשק את הפרוכת ומתחיל לבכות!!! השמש לא הבין מה קורה כאן, מה קרה לגנב שהגיע לארון הקודש, אולי הגנב הניח בבית ילד חולה ושמא קרה משהו אחר. המתין בסבלנות לשמוע מה בפיו אלו בקשות ישמיע, והנה הוא שומע: "ריבונו של עולם! ריבונו של עולם! – תן לי רוח הקודש!" יותר הוא לא הצליח לשמוע... אחרי שעזב את ארון הקודש, לא יכול היה השמש להתאפק, יצא מהמחבוא ודילג אחריו, פנה אליו בחשיכה: ר' יהודי, אף אחד לא נמצא כאן, רק אני ואתה, שמעתי שהתפללת, אנא, תסביר לי, מה התכוונת בבקשותיך? תאמר לי את האמת, האם השתגעת וכי רק רוח הקודש חסרה לך?... מה קרה לך ידידנו הגנב?... ענה לו אותו הגנב: אי! מה אתה לא מבין? מי כמוך יודע מה זה לילה חורפי קשה. כמה קשה לפרוץ לבית סגור ומסוגר. אני ממש מוסר את עצמי ועד שאני כבר בפנים, ומאותו רגע חיפוש הארנק של בעל הדירה כל כך קשה, חיפוש בחורים ובסדקים מתוך פחד ואימה עד כי רק אנשים בודדים מסוגלים לעמוד בפחד כזה. פחד ומתח... ואילו היה לי רוח הקודש הרי הייתי יודע היכן טמונה הכספת – ופונה ישר אליה וחוסך את כל הצער החולף על ראשי... ואז כך סיים הסבא מנובהרדוק ואמר: אותו דבר בלעם, הוא זוכה לדבר עם הקב"ה, הוא זוכה שהקב"ה שם לו את דבריו בפיו, הוא זוכה לנביאות לרוח הקודש! אבל מה הוא עושה עם זה? מקלל! מנסה להרוויח כסף בכל מיני דרכים וערמומיות, ובמקום לנצל את הנבואה ששרתה עליו, הוא הולך ומוכרה בנזיד עדשים, כאותו גנב שהולך להתפלל להקב"ה שתהיה לו רוח הקודש! ואם תהיה לו רוח הקודש מה הוא יעשה בה, שטויות! וכמה מוסר השכל אנו צריכים ללמוד מכך לנצל את כוחותינו וללמוד משהו מהטובה שהקב"ה משפיע עלינו.. ולא ללכת בדרכי בלעם שכבר זכה להשראה מלמעלה, אבל לא ידע לקחת אותה לכיוון הנכון... (מתוך העלון כולל רב פעלים)

(הרב משה שינפולד-ערכים): חושבני שכולנו מסכימים עם העובדה שאין אדם היודע בוודאות מה באמת ממתין לו מעבר לפינה ומה טומן לו יום המחר.. עובדה זו נאמרה לפני שנים רבות על ידי שלמה המלך בספר קהלת (ט, יב): "כי גם לא ידע האדם את עתו, פְּדָגִים שְׁנֵאָהוּזִים בְּמִצְוֵה". למרות הנחה זו, תרשו לי לשאול שאלה תיאורטית: נדמיין לעצמנו אדם שמקבל מסר חד משמעי מן השמים, שנותרה לו יממה אחת בלבד לחיות כאן בעולם. שבעוד עשרים וארבע שעות הוא עובר לעולם שכולו טוב.. מה לדעתכם יעשה אותו אדם ביממה האחרונה לחייו? התשובות רבות ומגוונות ומרתק לשמוע את תשובתו של כל אחד ואחת. מתברר, ששאלה קשה זו אינה תיאורטית בלבד, לפעמים זו מציאות כואבת. אשתף אתכם בסיפור מרתק: הגאון רבי חיים פרידלנדר זצ"ל, המשגיח של ישיבת פונוביז כשחלה במחלה ממארת, ה' ירחם. הוא עבר ניתוח בארצות הברית

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ושב לארץ לסדרת הקרנות, אך המחלה הלכה והתפשטה, עד שבאחד הימים פנה אליו הרופא והודיע לו שאין עוד טעם בהקרנות והן יופסקו.. "כמה זמן נותר לי לחיות, להערכתכם?" שאל הרב, "שבועיים, שלשה" ענה הרופא.. מיד עם קבלת התשובה הקשה, פנה הרב לרבו הרב אלעזר מנחם שך זצ"ל, ושאל אותו: אדם שנותרו לו שבועיים לחיות, מה עליו לעשות? לחזור על תלמודו? להכין ספרים לדפוס? להעמיק קשרים עם בני משפחה..? ענה לו הרב שך תשובה מדהימה: בשבועיים שנותרו לך תשקיע במידות שלך, באישיות שלך. וההסבר בזה: פרשתנו, פרשת בלק, מספרת את סיפורו של בלעם, על השנאה העמוקה שרחש לעם ישראל וכיצד ביקש לכולתם ולהשמידם, חלילה. הגמרא (גיטין נ"ז) מספרת, שלפני שאונקלוס התגייר הוא החליט לערוך "משאל נשמות", האם כדאי להתגייר ולהצטרף לשורות עם הנצח.. מה עשה אונקלוס? הוא העלה באוב שתי נשמות של נפטרים (דבר שאסור ליהודי לעשותו על פי התורה) וכך תקשר עמם. את מי הוא העלה? הנשמה הראשונה הייתה נשמתו של טיטוס – דודו של אונקלוס. אותו טיטוס שנלחם בעם ישראל והחריב את בית המקדש השני.. פנה אונקלוס אל נשמת דודו ושאלה: אתה כעת בעולם האמת, אמור לי, עם מי הצדק? "עם העם היהודי", ענה טיטוס, "מה אתה אומר, כדאי לי להתגייר?" שאל אונקלוס. "לא! זה לא בשבילך, יש להם תרי"ג מצוות, לא תסתדר עם זה".." הוריד אונקלוס נשמה נוספת, את נשמתו של בלעם, וגם אותו הוא שאל אותה שאלה: האם כדאי לו להתגייר? ובלעם ענה, שלמרות שעם ישראל הוא העם הצודק, בכל זאת "לא תדרוש שלומם וטובתם כל הימים".." "אל תתגייר". הכיצד? כיצד ניתן להבין שלמרות שהם נמצאים בעולם האמת, הם עדיין ממשיכים לשדר שנאה לעם היהודי? מונחת כאן תגלית! באותה מידה שאדם מעצב את אישיותו כאן בעולם הזה – כך נשמתו נשארת בעולם האמת! אם אדם במהלך חייו לא תיקן את מידת הקנאה – הוא יישאר קנאי לנצח.. אם אדם לא תיקן את מידת הכעס, הוא יישאר כעסן לנצח. כן, גם לאחר מותו.. בלעם שנא את עם ישראל. בסופו של דבר הוא מת, וכבר עברו למעלה מ-1000 שנה עד תקופתו של אונקלוס, ובכל זאת בלעם עדיין שונא את עם ישראל.. מדהים, כמה מחייב! הדבר אמור הן לחיוב והן לשלילה. הגמרא מספרת על אחד מגדולי התנאים, על רבי יהושע בן לוי, שלאחר פטירתו, כשעלה למרום פגש אותו רבי שמעון בר יוחאי ושאלו, האם גם בימיו לא נראתה הקשת בענן? כי כל פעם שיש קשת בענן הרי זה סימן שיש חרון אף בעולם. בתקופתו של רבי שמעון בר יוחאי הקשת לא נראתה בענן, עובדה זו מורה על גדולתו וקדושתו של רשב"י, שהצליח להסיר את חרון האף מהעולם. ענה רבי יהושע בן לוי: בתקופתי הייתה קשת.. מסיימת הגמרא שאכן, גם בתקופת רבי יהושע בן לוי הקשת לא נראתה בענן. אם כן, למה הוא לא אמר זאת לרשב"י? עונה הגמרא שרבי יהושע היה עניו במהותו, ולא יכול היה להתגאות.. מי שעניו בחייו – נשאר כך גם לאחר מותו.. תפקיד האדם לעצב את אישיותו באופן הנכון ביותר – שהרי אישיות האדם בת אלמוות היא.. כעת אנו מבינים את תשובת הרב שך זצ"ל לרבי חיים פרידלנדר זצ"ל. נסיים באימרתו המפורסמת של הגר"א בספרו אבן שלמה: "עיקר עבודת האדם היא תמיד להתחזק בעבודת המידות, ואם לאו – למה לו חיים".."

"זה רק מריח טוב"

פונדקית אחת נוהגת הייתה לבשל ארוחות לכל באי הפונדק, גם כל פועלי העירייה היו באים בצל קורתה לסעוד את ליבם. היה זה מזון פשוט ומשביע, ובעיקר השביע רצונם של הסועדים המחיר שהיה שווה לכל נפש. יום אחד הכינה הפונדקאית סיר גדול מלא נזיד. כאשר התקרבה שעת הארוחה ניגשה הפונדקאית אל הסיר לרחוץ האם הנזיד מוכן אלא שריח רע עלה באפה... הבינה הפונדקאית כי ככל הנראה, הירקות שמהם הכינה את הנזיד היו מעט מקולקלים. אולם שעת הארוחה קרבה ובאה ומה תגיש לסועדים? מה עשתה? לקחה תבלינים בעלי ריח חריף ובזקה אל תוך הסיר המהביל, ועד מהרה גבר ריח התבלינים על הריח המקולקל. ישבו הפועלים וסעדו את ליבם. "האח!" – אמר האחד – "הנזיד היום נפלא! ריחו כריח גן עדן ממש!" "טועה אתה" – אמר אדם אחד אנין טעם שהזדמן למקום – "התבשיל מקולקל לגמרי והריח הוא ריח תבלינים המחפה על הביאוש"..." כן הוא גם הנמשל – אמר המגיד מדובנא – היצר הרע מנסה לפתות את האדם לעבור עבירה והוא מראה לו את העבירה בריח גן עדן. אך למעשה, עבירה זו ריחה מבאיש למרחוק.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת ניילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, אלכס בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארו בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.